Ακουγόταν υπέροχο: Καμιά σχέση δεν είχαν μεταξύ τους αλλά σε ένα έδειχναν να συμφωνούν: Στην ιδέα της ύπαρξης των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής. Οι αντιπρόσωποι κρέμονταν από τα χείλη του εκπροσώπου της Βιρτζίνια, Τόμας Τζέφερσον καθώς εκείνος διάβαζε τη διακήρυξη της Ανεξαρτησίας. Ήταν ένα κείμενο που εξηγούσε τους λόγους, για τους οποίους οι άποικοι είχαν αποφασίσει να προχωρήσουν στην επανάσταση. Στηριζόταν στις αρχές της ελευθερίας, όπως αυτές ίσχυαν στην Αγγλία, και στο «Κοινωνικό Συμβόλαιο» του Ζαν Ζακ Ρουσό. Όμως, στη διακήρυξη αυτή, για πρώτη φορά, αναφερόταν το όνομα «Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής». Ήταν 4 Ιουλίου του 1776.

Οι πρώτοι Ευρωπαίοι άποικοι, που εγκαταστάθηκαν στη Βόρεια Αμερική, ήταν Ισπανοί. Έχοντας από πολύ νωρίς απλωθεί στην Κεντρική και Νότια Αμερική, το 1596 επεκτάθηκαν ως τη Φλόριντα. Σχεδόν αμέσως, Γάλλοι άποικοι εγκαταστάθηκαν στον Καναδά. Ολόκληρη η ενδιάμεση παραλία του Ατλαντικού αφέθηκε ελεύθερη στους Άγγλους.

Από το 1602,  ενώ στη μητρόπολη εξακολουθούσε να βασιλεύει η Ελισάβετ (1533 - 1603), έμποροι και τυχοδιώκτες διέσχιζαν τη γη, όπου στα 1606 γεννήθηκε το πρώτο λευκό παιδί: Η Βιρτζίνια Ντέαρ. Τον αμέσως επόμενο χρόνο (1607), στην περιοχή που γι' αυτό ονομάστηκε Βιρτζίνια, 105 Άγγλοι τυχοδιώκτες με αρχηγό τον περιώνυμο Τζον Σμιθ δημιούργησαν την πόλη Τζεϊμστάουν.

Κατέλαβαν τεράστιες εκτάσεις, ίδρυσαν νέα χωριά κι οργάνωσαν ένα πρωτότυπο νομοθετικό σώμα: Μόνο οι μεγαλοϊδιοκτήτες είχαν δικαίωμα να κυβερνούν, μόνο τα δικά τους παιδιά μπορούσαν να σπουδάζουν. Τα πρώτα πυροβόλα όπλα μπήκαν στην υπηρεσία τους εναντίον κάθε νεοφερμένου που θα είχε αντίρρηση. Καλλιεργούσαν καπνό σε απέραντες φυτείες. Η ποικιλία τους γινόταν ανάρπαστη. Στα 1619, τα εργατικά χέρια δεν επαρκούσαν. Από την απέναντι αφρικανική ακτή, μεταφέρθηκαν οι πρώτοι μαύροι δούλοι.

Στα 1620, νέοι άποικοι έφτασαν σ' αυτή τη γη της επαγγελίας. Ανάμεσά τους και οι πρώτες 120 γυναίκες χωρίς παρελθόν στην πορνεία και τον τυχοδιωκτισμό. Στη Βιρτζίνια, δημιουργήθηκε το μοντέλο της πολιτείας του Νότου, που το μιμήθηκαν αργότερα όλες οι νότιες αποικίες.

Στα χρόνια αυτά, την Αγγλία κυβερνούσε ο Ιάκωβος Α’ (1566 - 1625), βασιλιάς της Σκοτίας απ’ όταν έγινε ενός έτους και διάδοχος της Ελισάβετ, μετά τον θάνατό της. Παρίστανε τον στυλοβάτη του αγγλικανισμού σε σημείο να γίνει μισητός σε καθολικούς και προτεστάντες. Ήταν η εποχή που άνθιζε η αίρεση των πουριτανών: Οι οπαδοί της στρέφονταν ενάντια στους τύπους στην εκκλησία, θεωρούσαν απάτη το στέμμα, ζούσαν αυστηρή ιδιωτική ζωή και πίστευαν βαθιά στην αρετή της ανεξιθρησκίας. Ανάμεσα στα μέλη της κοινωνίας τους συγκαταλεγόταν και ο κατοπινός πολέμιος του στέμματος Όλιβ Κρόμβελ, καθώς κι ο γραμματέας του, συγγραφέας Ιωάννης Μίλτον (1608 - 1674). Ο Ιάκωβος εξαπέλυσε τρομερό διωγμό εναντίον των πουριτανών. Πολλοί αναγκάστηκαν να καταφύγουν στην Ολλανδία. Εκεί, άκουσαν για τη Βιρτζίνια.

Στις 4 Σεπτεμβρίου 1620, το γεμάτο πουριτανούς εξόριστους πλοίο Μεϊφλάουερ απέπλευσε από την Ολλανδία. Ύστερα από χίλιες περιπέτειες, μια θαλασσοταραχή έριξε το καράβι στην αμερικανική ακτή, πάνω από το ακρωτήριο Κοντ, πολύ πιο βόρεια από τη Βιρτζίνια που ήταν ο προορισμός τους. Οι άποικοι το θεώρησαν θέλημα θεού, δημιούργησαν την αποικία της Μασαχουσέτης κι ίδρυσαν την πόλη Νέο Πλίμουθ.

Συμφώνησαν κι υπέγραψαν πως όλοι θα υπακούουν στις αποφάσεις της πλειοψηφίας, υπέδειξαν εκπροσώπους κι ανακήρυξαν νόμο τους την Αγία Γραφή. Στη Μασαχουσέτη, όλοι μπορούσαν να εκλεγούν, η μόρφωση ήταν υποχρεωτική για όλα τα παιδιά, καθένας μπορούσε να έχει γη μόνον όση χρειαζόταν για να ζήσει κι απαγορευόταν να υπάρχουν σκλάβοι. Στη Μασαχουσέτη δημιουργήθηκε το μοντέλο της πολιτείας του Βορρά, που το μιμήθηκαν αργότερα όλες οι βόρειες αποικίες.

Στα 1733, στην παραλία του Ατλαντικού είχαν κιόλας σχηματιστεί 13 ετερόκλητες αποικίες. Ο αγγλογαλλικός πόλεμος που ακολούθησε, πρόσθεσε στη Μεγάλη Βρετανία και τον Καναδά (1763) αλλά τη γονάτισε οικονομικά. Μόνη λύση, οι νέοι φόροι. Στα 1765, το αγγλικό κοινοβούλιο ψήφισε τον φόρο στις εφημερίδες και στα δικαστικά έγγραφα των αποικιών. Ο φόρος ήταν ασήμαντος αλλά εννέα από τις αποικίες διαμαρτυρήθηκαν, επειδή δε ρωτήθηκαν. Το κοινοβούλιο απάντησε με νέους φόρους, αυτή τη φορά χαρτοσήμου. Οι

διαμαρτυρίες των εμπόρων ανάγκασαν την Αγγλία να τους αποσύρει (1766). Βρέθηκε άλλη φόρμουλα.

Στις αποικίες απαγορευόταν να υπάρχουν βιομηχανίες. Η Αγγλία χρησιμοποιούσε την Αμερική ως πηγή πρώτων υλών, οι οποίες μετατρέπονταν σε βιομηχανικά προϊόντα στη μητρόπολη, για να πωληθούν έπειτα και στις αποικίες. Στα 1767, η αγγλική βουλή επέβαλε ένα νέο φόρο: Οι άποικοι θα πλήρωναν και εισαγωγικό δασμό σε ό,τι αγόραζαν από τη μητρόπολη, άσχετα με το γεγονός ότι τους απαγορευόταν να το παρασκευάσουν οι ίδιοι παρ' όλο που οι πρώτες ύλες προέρχονταν από τη γη τους. Ξέσπασαν ταραχές που γενικεύτηκαν. Γι' άλλη μια φορά, η αγγλική βουλή απέσυρε τους φόρους. Από τη νέα ρύθμιση εξαιρέθηκε ο δασμός, που υπήρχε στην εισαγωγή τσαγιού και του οποίου η είσπραξη θα συνεχιζόταν.

Στις 16 Δεκεμβρίου του 1773, ομάδες αποίκων ανέβηκαν σε τρία πλοία που βρίσκονταν στο λιμάνι της Βοστόνης κι έριξαν όλα τα φορτία τσαγιού στη θάλασσα. Είναι αυτό που έμεινε στην Ιστορία ως «πάρτι του τσαγιού». Οι Άγγλοι προχώρησαν σε αντίποινα. Στις αποικίες, άρχισαν να σχηματίζονται πολιτοφυλακές και να συγκεντρώνονται πολεμοφόδια. Στα 1774, έγινε το πρώτο συνέδριο αντιπροσώπων. Η σύγκρουση φαινόταν αναπόφευκτη.

Τον Απρίλιο του 1775, ο Άγγλος διοικητής της Βοστόνης έστειλε ένα στρατιωτικό απόσπασμα να χτυπήσει αποθήκες με πολεμοφόδια. Οι φρουροί άποικοι αντιστάθηκαν. Χύθηκε το πρώτο αίμα. Οι συγκρούσεις γενικεύτηκαν. Ο πόλεμος είχε αρχίσει. Οι αποικίες αντιστέκονταν σκόρπια, ασυντόνιστα, χωρίς συνεννόηση μεταξύ τους και δεν κατάφερναν πολλά πράγματα.

Στα 1776, αντιπρόσωποι και από τις 13 αποικίες συγκεντρώθηκαν στη Φιλαδέλφεια οργανώνοντας το πρώτο τους συνέδριο, κογκρέσο όπως το ονόμασαν. Στις 4 Ιουλίου 1776, ο αντιπρόσωπος της Βιρτζίνια, Τόμας Τζέφερσον, διάβασε τη διακήρυξη της Ανεξαρτησίας. Η ημέρα αυτή καθιερώθηκε ως η εθνική γιορτή των ΗΠΑ.

Οι επαναστάτες κατόρθωσαν να ενωθούν κάτω από την αρχιστρατηγία του Τζορτζ Ουάσινγκτον, ενώ στη Γαλλία φυσούσε φιλοαμερικανικός άνεμος, που κύριο μοχλό είχε το μίσος των Γάλλων για τον προαιώνιο εχθρό. Στο πλευρό των επαναστατών έσπευσαν Γάλλοι ευπατρίδες, όπως ο μαρκήσιος Ιωσήφ Παύλος ντε Λαφαγιέτ κ.α. Στο Παρίσι κατέπλευσε ο Βενιαμίν Φραγκλίνος.

Ήταν σπουδαίος φυσικός, ανέπτυξε τη θεωρία για τον θετικό κι αρνητικό ηλεκτρισμό, εφεύρε το αλεξικέραυνο, μελέτησε τους κυκλώνες και τα θαλάσσια ρεύματα, αλλά, πάνω απ' όλα, υπηρέτησε την πατρίδα του ως πολιτικός. Είχε γεννηθεί το 1706, εκπροσώπησε επάξια τις αποικίες στην Αγγλία πριν από τον πόλεμο της ανεξαρτησίας, εκλέχτηκε τρεις φορές πρόεδρος της Πενσιλβανίας και, στα 1777, έφτασε στη Γαλλία ως εκπρόσωπος των επαναστατημένων πολιτειών.

Ο Λουδοβίκος ΙΣΤ' τον δέχτηκε με τιμές και πολύ κολακευτικά σχόλια για την ως τότε σταδιοδρομία του και για τον αγώνα της πατρίδας του κατά των Άγγλων. Θετική χειρονομία, όμως, δεν υπήρχε. Ο Βενιαμίν έμεινε στο Παρίσι έναν ολόκληρο χρόνο, ώσπου να πετύχει την πιο μεγάλη νίκη της καριέρας του: Στις 6 Φεβρουαρίου 1778, έβαζε για λογαριασμό των Ηνωμένων Πολιτειών την υπογραφή του στη συνθήκη συμμαχίας και εμπορίου με τη Γαλλία. Μια συνθήκη, που επέτρεψε στους επαναστάτες να εφοδιαστούν με όλα τα απαραίτητα για τον αγώνα τους.

Στις 3 Σεπτεμβρίου 1783, ο Βενιαμίν Φραγκλίνος είχε την τιμή να είναι ένας από τους βασικούς διαπραγματευτές και συντάκτες της συνθήκης, με την οποία η Αγγλία αναγνώριζε την ύπαρξη των ανεξάρτητων πια Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής. Ο Φραγκλίνος πέθανε το 1790, σε ηλικία 84 χρόνων. Ο Ουάσινγκτον επτά χρόνια αργότερα..

Ήταν 17 Σεπτεμβρίου του 1787, όταν ψηφίστηκε το ομοσπονδιακό σύνταγμα. Στα 1789, ο Τζορτζ Ουάσινγκτον γινόταν ο πρώτος πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών. Πήρε το 100% των ψήφων κι έμεινε στο αξίωμα αυτό ως το θάνατό του, το 1797. Τέσσερα χρόνια αργότερα, στα 1801, πρόεδρος εκλέχτηκε και ο Τόμας Τζέφερσον. Ως το 1848, οι αρχικές 13 πολιτείες των ακτών του Ατλαντικού είχαν πολλαπλασιαστεί κι απλώνονταν ως τον Ειρηνικό Ωκεανό.

Όμως, το ετερόκλητο πλήθος των αποίκων θήτευε στους διαφορετικούς τρόπους ζωής, γαλουχώντας τους Βόρειους και τους Νότιους με κύρια αντίθεση το θέμα των δούλων. Όταν ο Αβραάμ Λίνκολν θέλησε να καταργήσει τη δουλεία, οι Αμερικανοί ήταν ώριμοι να αλληλοεξοντωθούν.

(Έθνος, 3.7.1997) (τελευταία επεξεργασία, 6.2.2009)